

bejde for, var en Krig mod Venſtre, en Krig mod de Jordringer, Venſtre havde ſtillet. Jeg opfattede det ikke ſaaledes, at det var en Kamp mod de enkelte Mænd, der ſtod ſom Venſtres Repræſentanter, men mod den Befolknings Krav, ſom de repræſenterede, og jeg mener, at det ſaa ogſaa angik andre end dem, ſom bleve betegnede i denne Udtaleſe. Jeg mener, at Befolkningens Repræſentanter bør have den Indflydſe, ſom Grundloven hjemler dem, og jeg har aldrig ſet, at der fra Venſtres Repræſentanters Side er blevet ſtillet Krav, ſom er gaaet ud over, hvad Grundloven hjemler. Den Befolkningsklaſſe, jeg tilhører og nærmest repræſenterer, er overordentlig ſtærkt intereſſeret i, at deres lovmæſſige Krav ſker Fyldeſt, og at de ere i Stand til at gøre dem gældende, og jeg tillægger dette Syn paa Forholdene en overordentlig ſtor Betydning, thi det man maa vide, og det, ſom alle jo ogſaa vide, er, at der i det beſtaaende Samfund er ſtore Modſætninger, ſom kunne føre til Brydninger, der kunne have de allerſtørſte og alvorligſte Følger. Men naar Befolkningens brede Lag kunde ſaa Lejlighed til gennem Rigsdagen paa lovlig Maade at gøre ſine Krav gældende, have vi der en Vej, ad hvilken der kan ſke en rolig Udvikling, og ad hvilken Befolkningens Krav kan ſke Fyldeſt, uden at det behøver at komme til alvorlige og ſtore Rivninger. Derfor har jeg og den Del af Befolkningen, ſom jeg nærmest tilhører, ment, at vi maatte ſtaa paa den Side, Venſtre ſtod paa, da denne Kamp begyndte, og vi have beſtandig ſtaaet paa den Side og gøre det endnu den Dag i Dag; thi vi ønſte at bevare Bejen for den rolige Udvikling ſaaledes, at Befolkningen gennem Lovgivningen kan komme til at forbedre ſine Forhold og derved undgaa, hvad der muligviſ ellers kunde komme. Men det var mod dette Krav, den nuværende Regering ſtillede ſig op. Jeg ſaa ſaaledes paa Tingene, at hvis den høje Regering kunde føre ſin Teori igennem, vilde Befolkningen blive afſkaaret fra ad lovlig Vej at føre ſin Krav igennem. Deri ſaa jeg en overordentlig ſtor Fare, og derfor ſluttede jeg mig til den Kamp, der den Gang blev rejſt. Men det var ikke alene den Egeiraadighed, der kom frem fra Regeringens Side, ſom vi vilde bekæmpe; det var ogſaa den Maade, hvorpaa Regeringen benyttede ſin Magt og ſin Stilling, den Maade, hvorpaa den forvaltede de Midler, der kom ind i Statskaſſen gennem Befolkningens Statter.

Jeg vil da navnlig henviſe til, hvorledes Stillingen nu er i Modſætning til, hvad den var for nogle Aar tilbage. Vi ſtod den Gang med en Statskaſſe, ſom

havde en nogenlunde ſtor Beholdning, en Beholdning, ved hvilken ſtore Reformere kunde være løſte, og ved hvilken megen Råd og Fattigdom og mange uheldige Forhold, i Samfundet kunde være afhjulpede. Diſſe Midler ere efter min Formening blevne benyttede til Ting, ſom ere ſtadelige for Samfundet, til Anlæg af Kjøbenhavn's Befæſtning og andre militære Udgifter, og jeg har altid ſet ſaaledes paa denne Sag — og jeg er ſikker paa, at den Del af Befolkningen, ſom jeg nærmest repræſenterer, ſer paa den paa ganſke den ſamme Maade — at naar Statens Midler benyttes hertil, afſtæres derved Muligheden for at være Reformkrav kunne ſke Fyldeſt gennem Staten. Alſaa af begge diſſe Grunde har jeg ſluttet mig til den Kamp; det er den, der nu ſkal finde ſin Afſlutning. Thi nu ſtaa vi jo med en Statskaſſe, ſom er tom, medens den tidligere havde Midler til ſin Raadighed. Stillingen er jo den, at hver Gang, der er Tale om Anlæg af en Jærnbane eller om en Reform af en eller anden Art, ſiger man ſtadig: Vi have ingen Penge, vi maa laane; ſin paa den Maade kunne vi komme fremad. Udviklingen har alſaa bekræftet den Frygt, ſom jeg oprindelig havde; det er virkelig gaaet, ſom jeg tænkte. De Midler, ſom ſkulde bruges til at afhjælpe uheldige Tilſtande i Samfundet, ere gaaede en anden Vej, ere brugte til noget, ſom er ſtadeligt for Samfundet.

Det er den Kamp, ſom nu ſkal afſlutes og vil blive afſluttet ved Vedtagelſen af dette Forſlag. Men ſaa vil jeg tillade mig at ſpørge: Hvorledes bliver ſaa denne Afſlutning? Bliver der en Afſlutning, ſom gør, at hvad der er ſtet tidligere, ikke i Fremtiden vil kunne ſke? Er der nogen Garanti for, at Regeringen ikke vil tage ſig ſelv til Rette i Fremtiden, ſaaledes ſom den har gjort i Fortiden? Der ſiger jeg, at ſaaledes, ſom Sagen foreligger, er der jo ikke den allerminſte Garanti i ſaa Henſeende. Det er jo den ſamme Regering, ſom rejſte Krig paa Kniven mod Venſtre, ſom nu ſidder og dikterer Fredsbetingelſerne; det er den ſamme Regering, ſom har brugt Statskaſſens Midler paa den Maade, ſom ſtet er, ſom fremdeles ſkal adminiſtrere den ſamme Statskaſſe. Det, der ſker her ved denne Overenſtomſt, ved Vedtagelſen af det Finanslovsforſlag, her foreligger, er jo faktisk dette at ſaſtflaa, at en Regering kan benytte ſig af Statskaſſens Midler paa den Maade, den ønſter, i en Række af Aar, og naar den har gjort dette, ſaar den Abſolution af Rigsdagen for ſine Handlinger og opnaar Godkendelſe for diſſe af Rigsdagen. Det